

get dertil; Udtalelsen mangler ganske sikkert tilstrækkelig Grund. I det mindste efter det, jeg kender til Færingerne, ere de i det hele vel tilfredse med den Behandling, der bliver dem til Del fra Rigsdagens Side, særlig paa Finansloven. Den fremsatte Sigtelse hører intetsteds hjemme og bør ikke faa Indflydelse paa det foreliggende Spørgsmaal. — Naar den ærede sidste Taler mente af den foreliggende Sag at kunne slutte, at Færingerne nok ønskede at faa en Læge til hver Ø, saa viser det, at det ærede Medlem ikke kender Forholdene deroppe. Selv om Færrøerne faa en Læge til i Torshavn, ere de langt fra at være stillede tilnærmelsesvis saa gunstigt, som man har det hernede. Med Hensyn til Lægeforhold ere Naturforholdene absolut til Hinder for noget saadant.

Naar det ærede Medlem sagde om Københavns Kommune, at saa kunde den lige saa godt komme og forlange Tilskud paa andre Konti, f. Eks. til Brolægningsvæsenet, maa jeg dertil svare: Nej, det kan den slet ikke gøre, for det er givet, at det kan den ikke faa. Hvad derimod angaar Delinkventomkostninger og Polituidgifterne, er det nu en Gang erkendt, at der til deres Dækning gives Statstilskud, Spørgsmaalet er, hvorvidt der er Grund til at forhøje Beløbet. Jeg skal ikke paa ny komme ind paa at søge at paavise, at der virkelig er Grund hertil. Naar det ærede Medlem sagde, at saa kunde andre Kommuner, f. Eks. Københavns og Frederiksborgs Amtskommuner, ogsaa komme og forlange Tilskud paa denne Konto, saa vil jeg bede det ærede Medlem gøre Regnestykket op. Jeg ved ikke, hvor mange Mennesker der er i de nævnte 2 Amter. Jeg tænker mig, at der er noget lignende, som i mit tidligere Amt eller maaske lidt mindre. Vil man regne med 90,000, saa skulde disse Kommuner hver anvende aarlig ca. 300,000 Kr. til Delinkvent- og Polituidgifter, hvis de paa denne Konto skulde have Udgifter, der svarede til Københavns Udgifter, nemlig godt $3\frac{1}{3}$ Kr. pr. Individ i Kommunen, hvad de naturligvis ikke have; København er paa dette Punkt langt haardere stillet. Men jeg erkendte i øvrigt, at dette i og for sig ikke var tilstrækkeligt til at begrunde en Ret for København til et forøget Tilskud fra Statens Side. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal; det turde for Øjeblikket være tilstrækkelig drøftet, i ethvert Tilfælde er formentlig Afgørelsen i Dag given.

I Anledning af de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) angaaende de disciplinære Straffe i Straffeanstalterne skal jeg bemærke følgende: Jeg har naturligvis ogsaa lagt særlig Mærke til, at der er anvendt korporlige Straffe i Vridsløselille i en hel Del Tilfælde, medens det ikke har været nødvendigt at anvende saadanne Straffe i de andre Straffeanstalter i det sidste Aar. Men man kan ikke fælde en begrundet Dom paa Grundlag af, hvad der er oplyst om et enkelt Aar, der maa tages Hensyn til, hvorledes Forholdene til den givne Tid have været paa de forskellige Steder. Jeg kan vel forstaa, at ærede Medlemmer have lagt Mærke til Forskellen mellem Straffeanstalterne; men Inspektøren paa Vridsløselille har jo ogsaa anført, at Forholdene paa dette Punkt have været noget særlige i det omhandlede Aar. Jeg har ikke selv, forinden jeg kom her, i det enkelte kunnet undersøge, i hvilke Tilfælde de legemlige Straffe have været anvendte, thi Inspektørens Indberetning har berøet hos det ærede Medlem, den havde jeg ikke. Men i øvrigt vare nogle af de Forseelser, det ærede Medlem anførte, af en saadan Beskaffenhed, at det efter Omstændighederne kunde være ret naturligt, om Inspektøren maatte have fundet sig foranlediget til for dem at anvende korporlig Straf, f. Eks. Opsætsighed mod det overordnede Tilsyn, Tyveri m. v. I øvrigt skal jeg erkende, at disse Straffe i Almindelighed kun bør anvendes, naar det findes at være nødvendigt. Da jeg ikke i det enkelte kender de nærmere Omstændigheder, har jeg ingen Anledning til at give Inspektøren noget Paalæg. Derimod vil jeg henlede hans Opmærksomhed paa den her stedfundne Forhandling, derunder paa min Udtalelse om, hvilket Princip der bør være det bestemende ved Valget af korporlige Straffe.

J. Hage: Det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister var temmelig streng ved mig. To Gange udtalte han, at det, jeg havde sagt, havde intet paa sig, hørte intetsteds hjemme. Det forekommer mig dog, at det, jeg udtalte med Hensyn til Politiet i København, var ganske mildt, idet jeg sagde, det var naturligvis det Sted, hvor der først kunde være Tale om at give forøget Tilskud, der var blot ogsaa andre Steder, hvor den ærede Ministers Argumentation maatte kunne gøres gældende. Jeg hørte ikke fra den højtærede Minister andet herom, end at man havde en Gang